

[Petra Petersen.]

Jeg kunne have lyst til at sige til det ærede medlem fru Erna Sørensen — hvis mange kvalifikationer jeg anerkender, kvalifikationer, som ligger langt over mine, men på den anden side har jeg et kendskab til arbejderklassen, som jeg tror det ærede medlem ikke har —, at jeg har set mødre med småbørn på 14 dage vandre af sted om morgenen tidligt med barnet i barnevognen til den nærmeste vuggestue. 14 dage efter fødslen! Det er hårde betingelser. Vi er selv kvinder, der har født børn, vi ved, hvad det betyder, og det kan ikke nytte noget, at vi forsøger at se bort fra det; det er en kendsgerning.

Den store udgift, der er forbundet med selve fødslen, er grund nok til, at kvinden bliver ved sit arbejde så længe som muligt; kun hvis vi gennem lovene sikrer hende en virkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er hun i stand til at holde en nødvendig svangerskabshvile før og efter fødslen, men også kun hvis man sikrer hende den. Derfor er det andet afsnit i lovforslaget, det, der hedder „Erhvervsmæssigt arbejdende kvinders rettigheder og pligter i anledning af fødsel“, lige så aktuelt og nødvendigt i dag, som da befolkningskommissionen udarbejdede lovforslaget midt i 30'erne.

Jeg må derfor slå fast, at grundlaget for befolkningskommissionens arbejde stadig er tilstede, at lovforslaget ikke på nogen måde er forældet, og at det heller ikke er uantageligt. Vi har alle muligheder for som ansvarlige overfor det samfund, hvis midler vi er sat til at administrere, at gennemføre dette lovforslag. Jeg er da også i den lykkelige situation — på trods af at jeg tidligere har måttet fremsætte lovforslaget uden at få det vedtaget —, at jeg dog hos rigsdagens partier har mødt en vis velvilje, i alle tilfælde hos ordførerne. Ingen har nogensinde villet hævde, at der ikke var en berettiget trang til en moderskabsydelse tilstede, og det ville vel også være noget svært at bestride de kendsgerninger, som udviklingen omkring vor svangerskabslovgivning og det alvorlige abortproblem viser os.

Gang på gang har ordførerne ikke alene her i salen, men også i høj grad ude i offentligheden da også givet udtryk for deres personlige velvilje og for deres partiers interesse — jeg indrømmer, at det er, som om velviljen efterhånden er noget dalende —,

og de indvendinger, man hidtil har fremsat her i tinget mod lovforslaget, har været af uvæsentlig betydning. Også de skiftende socialministre har givet udtryk for deres forståelse. Ikke mindst har det ærede medlem hr. Strøm som socialminister været ret velvillig, når jeg har fremsat lovforslaget, uden at det ærede medlem dog fuldtud har givet mig den støtte, som jeg i nogen grad havde håbet det ville lykkes mig at få det ærede medlem til at yde.

I forbindelse med debatterne her på rigsdagen om moderskabsydelse er der givet mange smukke løfter, sådan som vi også har hørt det i dag.

I den seneste tid er diskussionen omkring abortproblemet rejst med fornyet kraft, og denne diskussion, der sikkert er rejst i forbindelse med den betænkning, der vel snart kan ventes fra svangerskabskommissionen, følges med stor opmærksomhed af befolkningen. Også jeg tror, det vil være rigtigt ikke at diskutere den nye svangerskabslov her og heller ikke betænkningen som sådan, men man kan ikke se bort fra, at der i befolkningen er stor interesse for, hvordan den kommer til at se ud, og for, hvad der følger efter. Interesserede heri er naturligvis vore læger. Det er naturligt, da den gamle svangerskabslov ikke har været let at arbejde efter for de læger, der har øjnene åbne for den sociale nød. Det samme gælder de dømmende myndigheder, deres arbejde har vel heller ikke været nemt. Størst interesse har spørgsmålet dog for de tusinder af kvinder, hvis liv og velfærd der sjakres med. Hvordan kommissionen end vil udarbejde sin betænkning, og hvordan det videre vil gå — om lovgivningen vil følge den eller ej —, må man gøre sig klart, at vil man abortproblemet til livs, må det ske gennem øget støtte til de svangre kvinder.

På de offentlige møder — som også det ærede medlem fru Erna Sørensen omtalte —, der i de sidste måneder har været holdt om dette spørgsmål, og hvor det som oftest har været kvinder, der har indledt og deltaget i diskussionen, har kvinderne — i hvert fald på de møder, jeg har overværet — været fuldt og helt enige i, at nu kan man ikke længere ignorere dette abortproblem. Hvis man nemlig til de illegale aborters antal, som ligger mellem 10 000 og 20 000, lægger de mange legale aborter, kan man vist roligt regne med 25 000 aborter om året. Også rigsdagens kvindelige medlemmer